

REȚETA MÂNTUIRII

Multă lume se întreabă ce trebuie să facă pentru a se mântui. Mai ales în timpul postului, când atenția este direcționată mai insistent către cele duhovnicești, problema mântuirii se pune cu mai multă ardoare. Care este secretul obținerii mântuirii, care este calea prin putem să-L înduplecăm pe Dumnezeu să ne rânduiască și nouă un colțșor de rai? Cei care cercetează cu atenție Scripturile observă însă că există un răspuns dumnezeiesc la aceste frământări: „*Dacă veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc*”. Nici că se poate un răspuns mai simplu și mai accesibil tuturor. Așadar nu trebuie să împlinim, de-a lungul vieții noastre, porunci care să ne depășească puterile, nu trebuie să ne supunem trupul unei asceze îndelungate, ci trebuie doar să iertăm totdeauna celor care ne greșesc, celor care ne fac rău. Patericul ne istorisește cazul unui călugăr pe care cei din jur îl considerau cam leneș în îndeplinirea obligațiilor sale și care, deși era pe patul de moarte, era vesel și cu inima ușoară. Întrebat de cei din jur dacă nu este îngrijorat de cele ce vor urma să se întâmple cu sufletul său, având în vedere viața pe care a dus-o, el le răspunde senin că, din toate, o poruncă nu a călcat-o niciodată: aceea de a nu judeca pe aproapele. Din acest motiv, el era încrezător în promisiunea pe care Mântuitorul ne-a făcut-o tuturor: „*Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați*”. Cât de ușor, în aparență, și-a câștigat mântuirea acel călugăr! Este însă atât de ușor să nu judeci și să ierți? Vedem în jurul nostru că mai simplu este a ține un post alimentar, chiar și unul mai aspru, dar că acest post, al minții, al cuvântului se ține foarte rar și cu multă strădanie. Unii se amăgesc că respectă această poruncă spunând semenului său: „*Te iert, dar nu uit ce mi-ai făcut*”. Această așa-zisă iertare nu are însă nici o valoare. Căci ce înseamnă a ierta pe cineva? Înseamnă doar a face, în mod văzut și formal, gestul iertării? Sau înseamnă de fapt a șterge cu totul din inima și din mintea ta fapta sau cuvântul care te-au mâhnit? Nu poți ierta cu adevărat pe cineva dacă nu poți uita răul pe care ți l-a făcut. Uitarea însă trebuie înțeleasă în primul rând în sensul că trebuie să te comporți cu cel care ți-a greșit ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nici nu ți-ar fi greșit vreodată. În felul acesta răul dispare cu totul, se risipește ca un abur fără consistență. Așadar Dumnezeu ne face pe noi proprii judecători. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că noi suntem stăpânii judecării noastre. Dumnezeu te face pe tine stăpân, pe tine răspunzător al sentinței de la Judecata de Apoi și îți spune: „*După cum ai judecat, așa te judec și Eu! Dacă ierți pe aproapele tău, te iert și Eu!*”. Și când cineva ne cere iertare noi trebuie să răspundem: „*Dumnezeu să te ierte*”. Nu în sensul că am pasa responsabilitatea iertării lui Dumnezeu, ci aceasta este prescurtarea formulei: „*Eu te-am iertat, de acum și Dumnezeu să te ierte!*”. Cât de mare este milostivirea lui Dumnezeu încât până și judecata care este în mâinile Lui ne-o încredințează tot nouă. Dumnezeu este mult milostiv. Pentru că dacă ar fi să judece lumea după dreptate, am fi cu toții pierduți. Dar El nu vrea să ne judece, ci să ne ierte, de aceea așteaptă ca noi să ne pocăim și să ne cerem iertare.

VINDECAREA PRIN CREDINȚĂ

- *Duminica a șaptea, Vindecarea a doi orbi și a unui mut* -

Mentalitatea oamenilor de astăzi, dominată de raționalism, încearcă să găsească explicații logice, chiar și în cazul vindecărilor minunate. Omul de astăzi nu mai are ochi să vadă minunea, totuși orice om sincer cu el însuși în primul rând, trebuie să recunoască limitele sau neputințele medicinei, pentru că, până la urmă orice vindecare poartă în sine lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru se poate deduce din faptul că nu medicina vindecă un organism, nu medicamentele tămăduiesc, ci cum spunea la un moment dat Părintele Cleopa: „*medicul taie și coase, dar Dumnezeu este cel care vindecă*”. Cine a sădit într-un organism această capacitate de a se reface după o anumită boală sau operație, dacă nu Dumnezeu? De unde au putere medicamentele ca să lupte împotriva infecțiilor, dacă nu de la Dumnezeu? Nu au existat mai întâi lecurile și omul le-a descoperit folosul mai apoi? Și noi credem acest lucru și-l mărturisim și de aceea și cerem totdeauna mila lui Dumnezeu, zicând: „*Doamne miluiește!*”. Dacă medicina sau medicul ar reuși el de la sine să vindecă, cum ar face aceasta de vreme ce el nu se poate vindeca nici pe sine, și de ce nu îi vindecă pe toți, de ce așteaptă și el ca să vadă dacă organismul începe să se refacă, dacă medicamentele își fac sau nu efectul? Ar trebui ca medicul să posede o putere, o energie pe care să o transfere bolnavului, așa cum o are numai Dumnezeu, și prin ea să-l vindecă pe cel bolnav. De asemenea vedem că în cazul vindecărilor minunate făcute de Mântuitorul Iisus Hristos, pe baza credinței celor bolnavi, acest proces de vindecare este suspendat, bolnavul nu mai așteaptă o perioadă de timp ca să se refacă organismul, nu mai așteaptă efectul medicamentelor, ci tămăduirea este imediată, pe loc, la porunca lui Dumnezeu: „*După credința voastră, fie vouă!*”. Desigur că medicina de astăzi are în vedere numai organul din om care este bolnav, ea nu-l privește pe om ca persoană, ca făptură înzestrată și cu suflet, care el ar trebui mai întâi reabilitat, așa cum face Mântuitorul cu toți cei vindecați, mai întâi îi tămăduiește sufletește, de necredință, de îndoială, de păcat: „*Credeți că pot să fac Eu aceasta?*”. Abia după aceea, administrează vindecarea: „*După credința voastră, fie vouă!*”. De aceea mulți dintre medici ar fi buni veterinari, fiind pregătiți să trateze numai trupul. Dar și în cazul în care omul ar avea numai trup, nu tot Dumnezeu îl vindecă? Suferința ne curăță și ne izbăvește dacă o înțelegem corect. De aceea, dacă am fost bolnavi sufletește și ne-am vindecat, să nu ne mai întoarcem la același fel de viețuire de până atunci. Să ne rugăm Doctorului sufletelor și al trupurilor noastre, Mântuitorului Iisus Hristos să ne vindecă de toate bolile sufletești și trupesti. „*Doamne miluiește-mă, ca să Te văd în tot și în toate și să Te mărturisesc, prin viața mea!*”. Amin

DESPRE PRIETENIE

Prietenia te ajută să identifici mai bine cine ești și contribuie la dezvoltarea încrederii. În viață sunt multe provocări și obstacole. Uneori frica de eșec sau frica de a nu ne ridica la așteptările celorlalți, ne pot bloca în a continua pe drumul pe care l-am ales. Aici intervin prietenii. Încrederea lor în noi ne ridică moralul și ne ajută să mergem mai departe. La maturitate nu mai este așa de ușor să-ți faci prieteni, pentru că prietenia nu mai are un așa mare impact asupra apartenenței la un grup ca în tinerețe. Poți să fi coleg de muncă cu cineva și nu simți nevoia neapărat să-i fii prieten. Nu mai ai nevoie să ai mulți prieteni pentru a te simți acceptat. Prietenia se maturizează și ea. Are rolul de a încuraja și a susține. Ne dăm seama că fiecare este ocupat cu viața profesională și de familie, iar timpul petrecut împreună oferă sprijin în a te încuraja că poți să te descurci în rolurile diverse pe care ți le asumi în viață. Cea mai mare nevoie de prieteni o avem în copilărie când interacțiunea cu oamenii ne oferă cele mai multe informații despre societatea noastră și ce înseamnă să fii om. Cu cât crești, nevoia de a avea prieteni poate să dispară pentru că ne putem încărca viața de multe activități. Însă fericirea noastră, deși ne înconjurăm de activități și obiecte, vine de cele mai multe ori din relația cu ceilalți oameni. În concluzie, ca să ai prieteni, depinde de tine. Dar dacă simți că ai nevoie de prieteni, fă-ți prieteni care te ajută să te bucuri de viață și îți oferă un scop în viață. Iar dacă nu vrei să ai prieteni, nu pune la suflet judecățile celorlalți; fiecare compară ce este bine cu felul său de a-și trăi viața. Asta nu înseamnă că este și felul potrivit pentru tine de a-ți trăi viața. Fiecare are propria alegere și trăiește propriile experiențe și consecințe ale deciziilor făcute.

Despre prietenul nesincer

Prietenul nesincer este un om interesat, neiubitor, viclan, egoist, ipocrit, purtând masca prieteniei pentru a avea parte de foloase de pe urma ei. Minte atunci când spune că susține prietenia și ascunde vicleșug înăuntrul lui când vorbește despre devotament. Are pretenția ca prietenii să-l ajute, dar el însuși refuză să-și ofere sprijinul atunci când prietenul i-l cere, inventând o mie de pretexte. Își arată prietenia atunci când prietenului îi merge bine, dar la necaz se dezice de el. Își aduce aminte de el atunci când îi merge bine și vrea să afle, fără a-l vizita, noutăți despre el, urându-i fericire celui deja fericit, sănătate celui sănătos, faceri de bine celui care săvârșește binele și slavă celui care are parte de ea. Trimite daruri bogate celui bogat și vrea să dea dovadă că este prieten cu orice preț, numai de ochii lumii. Dar uită de acesta de îndată ce ajunge în necazuri, nemaivrând să întrebe și să afle vesti despre el. Deși locuiește în vecinătatea lui, își pierde interesul față de el. Îl evită și îl blestemă; îl acuză că a ajuns în necaz din cauza prostiei; iar dacă acela a căzut în vreo boală, îl uită, și dacă se află la necaz, își întoarce fața de la el. Când prietenul lui ajunge într-o stare umilă, îl defăimează și când devine sărac, îl trece cu vederea, iar văzându-l flamand, nu-i poartă de grijă și nu face milostenie cu el nici când este gata să moară. Unul ca acesta este un prieten nesincer. Prietenul viclan este periculos. Să ne ferim de acești prieteni falși.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Vineri 31 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 1 august	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 2 august	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Păcatul clevetirii (bârfirii)

Într-un sat, o femeie se lăuda cu credința ei și cu învățătura ei despre Dumnezeu. Adevărat era, că ea era nelipsită de la Biserică, avea memorie bună, îi plăcea slujba, predica și avea darul povestirii, dar avea un păcat de care nu putea să se despartă. Îi plăcea să bârfească. Odată îi zise preotului că ea vrea să se desăvârșească și să se jertfească pentru ceva, care-i place Domnului Hristos. Preotul duhovnic, care-i cunoștea acest păcat, drept răspuns își puse degetul pe buze și-i zise: „Iată, aceasta-i jertfa pe care o vrea Domnul de la dumneata; pune pază gurii și nu mai bârfi!”

Focul, apa și credința

Se spune că odată călătoreau împreună focul, apa și credința; și când au poposit și-au zis: „Oare, dacă ne-am pierde, cum ne-ar mai găsi pe noi oamenii?”. Și focul răspunse: „Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea că iese fum”. Apa răspunse: „Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea sălcii pletoase, cu ramurile aplecate”. Credința zise: „Cel ce mă va pierde pe mine nu mă va putea găsi singur...”. „Cum?”, întrebă focul și apa. Credința răspunse: „Cel care m-a pierdut pe mine, nu mă mai poate afla, decât cu ajutorul Domnului Iisus Hristos, Mântuitorul lumii”.

Cât trăim cu adevărat

Un călător se plimba într-o zi printr-un cimitir, privind mormintele și gândind la scurttimea vieții omenești. La un moment dat, văzu pe o cruce sub numele mortului scrise aceste cuvinte: „Am murit în vârstă de 70 de ani, dar n-am trăit decât 3 ani. Să nu faceți ca mine!”. Neputând înțelege, s-a dus la preot, iar acesta i-a zis: „Mortul a fost un mare necredincios până la 67 de ani, cu trei ani înainte de moarte și numai atunci și-a dat seama cât valorează credința în Dumnezeu. Și atât de rău i-a părut de cei 67 de ani petrecuți departe de Dumnezeu, încât i-a socotit morți, și numai pe cei trei de la sfârșit i-a considerat drept vii, căci în acești trei ani a avut o viață cu adevărat, răspândind în jurul său pace, bucurie, înțelegere, credință și dragoste creștină”. Călătorul plecă lămurit, mulțumind și slăvind pe Dumnezeu în gândul său, pentru o învățătură atât de prețioasă și pentru viața lui.

Achită-ți datoriile

Închipuiți-vă un om nepăsător, care vine la hotel și își comandă o cameră de lux, mâncare, băutură aleasă. Trăiește o vreme la hotel, mănâncă, bea, se veselește, iar înainte de plecare primește nota de plată.

– Ce-i asta ? se uimește el, - eu n-am știut că trebuie să plătesc!
– Cum? – întreabă administratorul hotelului, - v-ați gândit să petreceți fără a vă achita?

Mulți dintre noi procedăm la fel. Măncăm, petrecem, ne desfătăm cu toate păcatele, uitând de ziua când va trebui să ne achităm pentru tot. Cât de bine ar fi dacă ne-am gândi mai des la capacitatea noastră de plată.

Postul ocrotește orice virtute. Este începutul luptei spirituale, cununa celor cumpătați, frumusețea fecioriei și sfințeniei, strălucirea cumineniei, începutul vieții creștine, mama rugăciunii, izvorul smereniei. Postul te învață liniștea și el precede celelalte fapte bune (Sfântul Isaac Sirul).

